

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžf/45/2016
Identifikačné číslo spisu: 1013200573
Dátum vydania rozhodnutia: 26.04.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1013200573.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Eriky Šobichovej, v právnej veci žalobcu: I. U., Stará cesta 549/43, 972 17 Kanianka, IČO: 108 91 811, právne zastúpeného: JUDr. Eugen Kostovčík, advokát so sídlom Gelnická 33, 040 11 Košice, proti žalovanému: Ministerstvo financií Slovenskej republiky, Štefanovičova 5, 817 82 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. MF/8735/2013-71 zo dňa 08.02.2013, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/77/2013-33 zo dňa 04.03.2016, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/77/2013-33 zo dňa 04.03.2016 p o t v r d z u j e.

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi trovy právneho zastúpenia v sume 959,35 eura na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Eugena Kostovčíka, Gelnická 33, Košice, a to v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) napadnutým rozsudkom č. k. 6S/77/2013-33 zo dňa 04.03.2016 rozhodnutie žalovaného č.: MF/8735/2013-71 zo dňa 08.02.2013 podľa § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj ako „O.s.p.“) zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Napadnutým rozhodnutím žalovaného bolo zrušené rozhodnutie Daňového riaditeľstva SR č. I/226/8003-34098/2011/994139-r zo dňa 25.03.2011, ktorým bol zrušený dodatočný platobný výmer Daňového úradu Prievidza č. 675/230/5067/10/Mar zo dňa 29.01.2010 o vyrubení rozdielu dane z príjmov fyzických osôb za zdaňovacie obdobie rok 2006.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že predmetom súdneho prieskumu bolo posúdiť zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného v rozsahu a dôvodov uvedených v žalobe, v ktorej žalobca vzniesol námietku nesprávneho právneho posúdenia veci. V prejednávanej veci išlo o právne posúdenie skutočnosti, či bolo možné vydať v daňovom konaní o dodatočnom platobnom výmere z príjmu žalobcu odvolacím orgánom (Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky) rozhodnutie, ktoré by prvostupňové rozhodnutie len zrušilo alebo bolo potrebné súčasne po zrušení rozhodnúť o vrátení veci prvostupňovému orgánu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Krajský súd zastal názor, že z obsahu priebehu daňového konania v predmetnej veci bolo možné, aby odvolací orgán (Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky) vydal konečné rozhodnutie, ktorým by zrušil napadnutý dodatočný platobný výmer vydaný prvostupňovým daňovým orgánom (v tom prípade by sa za vyrubenie dane považovalo podané daňové priznanie daňového subjektu - § 44 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov - ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“), keďže takýto postup zákon v § 48 ods. 5 cit. zákona umožňuje, teda dáva možnosť odvolaciemu orgánu odvolaním napadnuté prvostupňové rozhodnutie len zrušiť, bez stanovenia povinnosti zároveň rozhodnúť o vrátení veci prvostupňovému orgánu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Skutočnosť, že rozhodnutie Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky bolo len zrušené a nebolo súčasne vrátené na ďalšie konanie, sama o sebe nespôsobila jeho nezákonnosť.

Vzhľadom na rozpornosť výkladu citovaného nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky (č.k. III ÚS/24/2010) bol prvostupňový súd názoru, že daňové konanie je v zmysle zákona ohraničené stanovenou dĺžkou a v prípade jej prekročenia zo strany daňových úradov je takéto konanie ako celok poznačené nezákonnosťou. Tak tomu bolo aj v danom prípade, kedy celková dĺžka daňového konania presiahla zákonom stanovenú dobu (§ 15 ods. 17 zákona č. 511/1992 Zb.). Potom daňová kontrola nebola vykonaná v súlade so zákonom. Protokol z nej nadobudol povahu nezákonne získaného dôkazného prostriedku, ktorý v daňovom konaní nie je možné použiť. Aj iné v takomto konaní získané dôkazy, ktoré by boli v rozhodnutí uvádzané, by boli použité nezákonne a celé daňové konanie bolo zaťažené chybou nezákonnosti a následne prijaté rozhodnutie by bolo nezákonné. Samotný protokol je len zhrnutím skutočností zistených počas daňovej kontroly, slúžiaci ako dôkazný prostriedok vo vyrubovacom konaní nasledujúcom po daňovej kontrole.

V daňovom konaní sa uplatňuje zásada zákonnosti predstavujúca významnú garanciu právnej istoty daňovníkov. Daňové konanie sa končí vydaním rozhodnutia odvolacieho daňového orgánu, v danom prípade Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky a zásadou zákonnosti je viazaný každý vec posudzujúci daňový orgán.

Prvostupňový súd konštatoval, že Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky mohlo prijať rozhodnutie, ktorým rozhodnutie prvostupňového daňového orgánu zrušilo bez povinnosti vrátenia mu veci na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Na základe zistených skutočností krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je potrebné zrušiť (podľa § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p.) a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, v ktorom bude viazaný vysloveným právnym záverom krajského súdu a bude jeho povinnosťou vo veci vydať nové rozhodnutie.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. a žalobcovi, ktorý mal v konaní úspech, priznal voči žalovanému náhradu trov konania v sume 764,92 eura (náhrada trov konania v sume 70 eur titulom súdneho poplatku a náhrada trov právneho zastúpenia v sume 694,92 eura).

II.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie s tým, že krajský súd vec neposúdil nadväzne na všetky súvislosti, hlavne s ohľadom na znenie § 44 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb., podľa ktorého, ak sa u daňového subjektu vykonáva daňová kontrola, správca dane vydá do 15 dní od jej skončenia dodatočný platobný výmer, ak sa zistená daň odlišuje od dane uvedenej v daňovom priznaní

alebo platobný výmer, ak sa daň zistená po daňovej kontrole neodlišuje od dane uvedenej v daňovom priznaní. Rozhodnutím Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky nastal stav neukončeného konania vo veci vyrubenia dane z príjmov fyzických osôb. Zákon č. 511/1992 Zb. platný v rozhodnom čase umožňoval ukončenie daňovej kontroly jedine prerokovaním protokolu (§ 15 ods. 13) a zároveň ustanovoval, že dňom nasledujúcim zo zákona začína vyrubovacie konanie. Krajský súd v napadnutom rozsudku uvádza postup, ktorý by bol v rozpore so zákonom a zároveň by bola opomenutá zákonná funkcia daňovej kontroly a vyrubovacieho konania ako aj účel správy daní. Vzhľadom na uvedené žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamieta.

III.

Žalobca sa k podanému odvolaniu vyjadril s tým, že žalovaný pri svojej argumentácii opomenul, že žalovaný na základe podnetu žalobcu rozhodnutím zo dňa 04.02.2011 zrušil rozhodnutie Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky zo dňa 09.08.2010 a vec vrátilo na ďalšie konanie a rozhodnutie z toho dôvodu, že kontrola nebola vykonaná v zákonnej lehote a protokol z nezákonnej kontroly nadobudol povahu nezákonne získaného dôkazného prostriedku. Ak zákon č. 511/1992 Zb. umožňoval ukončenie daňovej kontroly jedine prerokovaním protokolu (§ 15 ods. 13) a zároveň ustanovoval, že dňom nasledujúcim zo zákona začína vyrubovacie konanie, potom tento postup bol podmienený zákonnosťou kontroly. Daňová kontrola nebola vykonaná zákonným spôsobom z čoho je možné vysloviť právne relevantný záver, že nie je možné považovať takúto daňovú kontrolu za vykonanú. Odvolací orgán rozhodnutie zruší a vec vráti na ďalšie konanie a rozhodnutie len vtedy, ak sú na to dôvody. Vzhľadom na právny názor Ústavného súdu Slovenskej republiky nebolo možné rozhodnutie Daňového úradu Prievidza zo dňa 29.01.2010 zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie, teda vrátiť ho do vyrubovacieho konania, pretože takýto postup by viedol opäť k vydaniu nezákonného rozhodnutia.

Ak žalovaný tvrdí, že rozhodnutím Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky nastal stav neukončeného konania, potom vzhľadom na uvedené skutočnosti správca dane mal v zmysle ustanovenia § 25 zákona č. 511/1992 Zb. konanie zastaviť.

Vzhľadom na uvedené žalobca navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť a zaviazať žalovaného na náhradu trov konania v prospech žalobcu.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p., § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) a po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nemožno priznať úspech a rozsudok krajského súdu je vecne správny.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1 a 2 O.s.p.)

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný

stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri preskúvaní zákonosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 prvá veta O.s.p.). Preto v správnom súdnictve súd dokazovanie zásadne nevykonáva, vykonáva len také dokazovanie, ktoré je nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia, t. j. jeho rozsah je obmedzený účelom správneho súdnictva (§ 250i ods. 1 veta druhá O.s.p.). Je to tak preto, že úlohou súdu v správnom súdnictve (prvostupňového ani odvolacieho) nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu dopĺňaním rozsiahleho dokazovania, ale preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy, t. j. preskúmať aj postup, ktorý predchádzal vydaniu týchto rozhodnutí s prihliadnutím na závažnosť zisteného skutkového stavu, ktorý tu bol v čase ich vydania.

Podľa § 246c ods.1 veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Úlohou najvyššieho súdu bolo - na základe včas podaného odvolania žalovaného - preskúmať, či prvostupňový súd vecne správne rozhodol, keď napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Zásada zákonosti daňového konania vyplýva z ústavného princípu zákonosti ukladania daní, ktorý je vyjadrený v čl. 59 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Skutočnosť, že daňové orgány majú povinnosť dbať na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ďalších osôb, nie je v žiadnom rozpore s ich povinnosťou chrániť záujmy štátu. Vo vzťahu k zachovávaniu práv a právom chránených záujmov daňových subjektov je síce záujem štátu nadradený, avšak nemôže to byť v zmysle toho, aby sa výnos daní ako príjmov rozpočtu dosiahol na úkor nedodržania práva. Daňové orgány môžu aplikovať pri vyrubení daní iba právne prostriedky, ktoré priamo ustanovuje zákon, alebo ktoré uplatnia daňové orgány v rámci svojho oprávnenia vyplývajúceho zo zákona. Povinnosťou daňových orgánov v daňovom konaní je teda dodržiavať všeobecne záväzné právne predpisy (a to hmotnoprávne ako aj procesné), ktoré sú podľa § 12 zákona č. 400/2015 Z. z. o tvorbe právnych predpisov a o Zbierke zákonov Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov uverejnením vyhlásené v Zbierke zákonov.

Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. (úč. do 14.12.2008) v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. daňovou kontrolou zamestnanec správcu dane zisťuje alebo preveruje základ dane alebo iné skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti, a to u daňového subjektu alebo na mieste, kde to účel kontroly vyžaduje. Daňová kontrola sa vykonáva v rozsahu, ktorý je nevyhnutne potrebný na dosiahnutie účelu podľa tohto zákona alebo

osobitného predpisu. Za daňovú kontrolu sa považuje aj kontrola oprávnenosti vrátenia dane alebo kontrola na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu podľa osobitného zákona, alebo kontrola uplatnenia daňového bonusu podľa osobitného zákona, alebo kontrola použitia tovaru oslobodeného od dane podľa osobitných zákonov.

Podľa ustanovenia § 15 ods. 13 veta prvá zákona č. 511/1992 Zb. daňová kontrola je ukončená dňom prerokovania protokolu s kontrolovaným daňovým subjektom alebo jeho zástupcom.

Podľa ustanovenia § 15 ods. 17 zákona č. 511/1992 Zb. správca dane ukončí daňovú kontrolu do šiestich mesiacov odo dňa jej začatia. Orgán najbližšie nadriadený správcovi dane môže lehotu uvedenú v prvej vete v zložitých prípadoch pred jej uplynutím primerane predĺžiť, najviac však o šesť mesiacov, a ak ide o daňovú kontrolu zahraničných závislých osôb, ktoré vyčíslujú rozdiel základu dane podľa osobitného zákona, najviac o 12 mesiacov. Ak vykonáva daňovú kontrolu orgán podľa odseku 15, príslušným orgánom na predĺženie lehoty je ministerstvo.

Podľa § 44 ods. 5 veta prvá zákona č. 511/1992 Zb. za vyrubenie dane, pri ktorej sa podáva daňové priznanie alebo hlásenie, považuje sa podané daňové priznanie alebo hlásenie alebo zaplatenie dane aj bez podania daňového priznania alebo hlásenia; ak sa má daň platiť bez podania daňového priznania alebo hlásenia, považuje sa za vyrubenie dane posledný deň lehoty na zaplatenie dane.

Podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1. zákona č. 511/1992 Zb., ak sa u daňového subjektu vykoná daňová kontrola alebo opakovaná daňová kontrola, správca dane vydá do 15 dní od jej skončenia (§ 15 ods. 13) dodatočný platobný výmer, ak sa daň zistená po daňovej kontrole odlišuje od dane uvedenej v daňovom priznaní alebo dodatočnom daňovom priznaní alebo hlásení alebo dodatočnom hlásení alebo ak sa daň zistená po opakovanej daňovej kontrole odlišuje od dane vyrubenej správcom dane po daňovej kontrole, alebo ak sa odlišuje od rozdielu dane v dodatočnom platobnom výmere.

Podľa § 48 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. odvolací orgán rozhodnutie preskúma s výnimkou podľa odseku 4. Rozhodnutie v odôvodnených prípadoch zmení alebo zruší, inak napadnuté rozhodnutie potvrdí. Odvolací orgán rozhodnutie zruší a vec vráti na ďalšie konanie a rozhodnutie, ak sú na to dôvody. Ak odvolací orgán rozhodnutie zruší a vráti vec na ďalšie konanie a rozhodnutie, správca dane alebo orgán, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, je viazaný právnym názorom odvolacieho orgánu.

Podľa § 77 ods. 3 zákona č. 563/2009 Z. z., rozhodnutie vydané v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom orgán príslušný na preskúmanie rozhodnutia zmení alebo zruší. Orgán príslušný na preskúmanie rozhodnutia rozhodnutie zruší a vráti vec na ďalšie konanie a rozhodnutie, ak sú na to dôvody.

Najvyšší súd z obsahu predloženého súdneho a administratívneho spisu zistil skutkový stav tak, ako je podrobne popísaný v rozsudku krajského súdu, preto skutočnosti účastníkom známe nebude nadbytočne opakovať, s jeho odôvodnením, ktoré považuje za úplné, vyčerpávajúce a dostatočne výstižné sa stotožňuje v celom rozsahu, a len na doplnenie a zdôraznenie správnosti dodáva:

Podľa konštantnej judikatúry ÚS SR (viď nález sp. zn.: III. ÚS 24/2010 zo dňa 29.06.2010) ako aj NS SR (viď rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Sžf/52/2010 zo dňa 01.12.2011, sp. zn. 3Sžf/1/2009 zo dňa 29.01.2009, sp. zn. 3Sžf/2/2009 zo dňa 29.01.2009 a sp. zn. 3Sžf/107/2009 zo dňa 08.10.2009), ak dĺžka daňovej kontroly napriek skutočnosti, že kontrolovaný daňový subjekt neodopieral povinnú súčinnosť orgánu daňovej správy, prekročil aj zákonom ustanovenú maximálnu dobu trvania, protokol z takejto daňovej kontroly predstavuje nezákonne získaný dôkazný prostriedok, ktorý v daňovom konaní nemôže byť použitý.

Najvyšší súd po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania proti rozsudku krajského súdu, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.

nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku.

Z uvedených dôvodov najvyšší súd nepovažoval za potrebné duplicitne opakovať pre účastníkov konania známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi prvostupňového súdu a v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. sa obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, s ktorými sa stotožnil v plnom rozsahu (viď rozsudok NS SR sp. zn. 6Sžf/2/2014).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti mal najvyšší súd ako súd odvolací za to, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, a preto napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodoval odvolací súd v zmysle § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 224 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v sume 959,35 eura, ktoré pozostávajú z tarifnej odmeny za úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 02.05.2016 v sume 143 eur (1/6 výpočtového základu v roku 2016) + režijný paušál v sume 8,58 eura (1/100 výpočtového základu v roku 2016) a za úkon právnej služby - zastupovanie pri vyhlásení rozhodnutia dňa 26.04.2018 v sume 76,75 eura + režijný paušál v sume 9,21 eura (§ 11 ods. 4 veta prvá, § 13a ods. 1 písm. c/ a ods. 4 prvá veta a § 16 ods. 3 vyhláška MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov - ďalej len „vyhl. č. 655/2004 Z. z.“). Odvolací súd priznal právnenému zástupcovi žalobcu aj náhradu hotových výdavkov za použitie osobného motorového vozidla - náhrada cestovného a náhradu za stratu času. Náhrada hotových výdavkov podľa § 15 písm. a/ vyhl. č. 655/2004 Z. z. - cestovné výdavky motorovým vozidlom Audi A8, EČV: B priemerná spotreba 9,61/100 km (Košice - Bratislava - Košice = 840 km), cena nafty k 26.04.2018 - 1, 255 €/l, t. j. 840 x 0,096 x 1,255 = 101,20 eura. Základná náhrada za 840 km jazdy (840 x 0,183 eura) predstavuje 153,72 eura. Náhrada hotových výdavkov podľa § 15 písm. b/ v spojení s § 17 vyhl. č. 655/2004 Z. z., t. j. náhrada výdavkov za stratu času - Košice - Bratislava - Košice (10 hodín, 20 polhodín). Suma za každú aj začatú polhodinu za čas strávený na ceste 15,35 eura, suma za 20 polhodín predstavuje 307 eur. Nakoľko právny zástupca preukázal, že je platiteľom dane z pridanej hodnoty odvolací súd mu priznal 20 % DPH z odmeny a náhrad v sume 159,89 eura (§ 18 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z. z.). Náhradu trov je žalovaný povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu žalobcu podľa § 149 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Odvolací súd nepriznal žalobcovi náhradu hotových výdavkov za ubytovanie v štvorhviezdičkovom Hoteli Saffron vo výške 102,70 eura, nakoľko ich nepovažoval za účelné a nevyhnutne vynaložené výdavky. Verejné vyhlásenie rozsudku bolo oznámené na 26.04.2018 o 10:00 hod., teda časovo primerane k vzdialenosti východiskového bodu cesty (Košice) od miesta pojednávania (Bratislava), bez obmedzenia denného režimu zástupcu, ktoré by bolo spôsobené príliš skorou rannou hodinou nástupu na cestu. Právny zástupca žalobcu použil osobné motorové vozidlo, teda nebol viazaný na verejnú dopravu a prípadné prestupovanie na iný spoj (autobusový, vlakový). Podľa portálu <http://mapa.zoznam.sk/> pri celkovej dĺžke trasy Košice - Bratislava cca. 397 km je predpokladaný čas trvania cesty autom približne 4 hod. 27 min. s prihliadnutím aj na charakter vykonanej trasy (ulice, diaľnice). Ak teda verejné vyhlásenie rozsudku bolo nariadené na 10:00 hod., nič mu nebránilo absolvovať cestu v deň vyhlásenia rozsudku v ranných hodinách a nepoužiť nadštandardné ubytovacie služby štvorhviezdičkového hotela. Odvolací súd zdôrazňuje, že v danom prípade sa nejednalo o nariadené ústne pojednávanie, kde by bola potrebná, resp. predpokladaná aktívna účasť právneho zástupcu žalobcu, ktorá by bola negatívne ovplyvnená časom stráveným na ceste. Vzhľadom na uvedené odvolací súd nepovažoval hotové výdavky spojené s ubytovaním za účelne vynaložené trovy konania (§ 15 písm. a/ vyhl. č. 655/2004 Z. z., § 142 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p.).

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý

bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť dňa 01.07.2016.

Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.